

[Ivar Nørgaard]

stemmelse med Kohls, med Majors og med det store flertal af dette Folketings opfattelse af virkeligheden. Spørgsmålet lyder, om unionsmålsætningen standser ved en afgørelse den 18. maj. Dertil vil jeg sige, at Edinburgh-aftalen standser unionsmålsætningen for Danmarks vedkommende på de fire væsentligste punkter, så længe den danske befolkning ønsker at stå udenfor. Det bekræfter Kohl, det bekræfter Major, det bekræfter vi alle.

Derfor er det temmelig ejendommeligt, at Fremskridtspartiet tror, at det kan voldføre vælgerne ved at påstå, at der ikke for Danmarks vedkommende skulle være sket noget i denne sag. Spørg hr. Major, spørg hr. Kohl, spørg os alle! Det er klart, at Danmark har fået undtagelse på disse områder, så længe vi ønsker det, altså med hensyn til unionsmålsætningen på de fire helt konkrete punkter: Forsvar, fælles mønt, unionsborgerskab og retligt samarbejde. Det er en kendsgerning.

Charlotte Antonsen (V):

Unionen bliver jo brugt som skræmmebillede. Det er den blevet her i landet siden 1971. Det har været det store, stygge ord i Åbenbaringen. Så når modstanderne af det nye skridt, vi nu tager i EF-samarbejdet, ikke har andre gode argumenter for at sige nej, så vender de tilbage til det overordnede stygge ord union. Union stod der faktisk allerede i Traktaten i 1972, da vi trådte ind. Hr. Anker Jørgensen skrev under på det i 1971.

At diskutere det i dag er faktisk lidt irrelevant. Den diskussion var måske relevant i 1972, da vi meldte os ind, men den er ikke relevant i dag.

En af grundene til, at den betænkning, som handler om større åbenhed, har meget stor støtte fra Venstre, er, at den netop bidrager til, at vi får større åbenhed i EF-debatten. Befolkningen skal inddrages mere i EF-diskussionen, og Folketingets medlemmer skal inddrages mere i EF-diskussionen. Jo flere der er inddraget i EF-diskussionen om det daglige arbejde i EF, jo større indseende får man med, hvad der faktisk foregår i EF, og jo færre misforståelser kommer der. Dermed er der så mulighed for, at vi kunne afskaffe noget af frygten og afskaffe det negative ved begreber som union.

I Venstre er vi helt sikre på, at en større indsigt i EF-samarbejdet vil give forståelse for, at

vi også tager et skridt videre. Derfor støtter vi varmt de initiativer, som der nu lægges op til i betænkningen, som de syv partier er enige om.

I forbindelse med udvalgsbehandlingen har vi stillet 120 spørgsmål, og af svarene fremgår det bl.a., at Edinburgh-aftalen er juridisk bindende, og at der er tale om reelle ændringer. Det har vi fået bekræftet. Jeg vil nu sige, at da Venstre under førstebehandlingen støttede Edinburgh, da mente vi også, at det var juridisk bindende. Det er nu blevet bekræftet under udvalgsbehandlingen, og det er selvfølgelig meget godt, for der har jo været nogle tvivlere her i huset, som har ment, at der ikke var noget indhold i Edinburgh.

Hr. Pelle Voigt citerede Kohl og Major for, at Edinburgh ikke tilføjer eller ændrer noget, men at der er tale om en juridisk bindende aftale.

Hvordan hænger de to ting sammen? Jo, de hænger sammen på den måde, at allerede to dage efter den danske folkeafstemning, nemlig den 4. juni – det var i Oslo – stod det helt klart, at de 11 øvrige lande i EF-samarbejdet ikke ønskede en genforhandling. Derfor kunne vi ikke få en egentlig genforhandling, som ændrer Maastricht for alle 12 lande.

Men det, vi kunne få – det så i øvrigt ikke ud til det den 4. juni – var nogle danske særordninger, som giver os nogle begrænsninger. Det er nogle særordninger, der ikke gælder for de andre lande, det er en ensidig tilgodeseelse af danskerne og en ensidig respekt for det lille flertal, der stemte nej den 2. juni.

Det er i virkeligheden lidt ærgerligt, at debatten i dag kommer til at dreje sig så meget om detaljer. EF-debatten er ikke velegnet til detailrytteri. Det, der er vigtigt her to måneder før folkeafstemningen, er at diskutere, hvad vi får. Det er ikke at diskutere, hvad vi ikke får. Det, der er det helt afgørende spørgsmål for Venstre, er, om vi skal deltage i et forpligtende internationalt samarbejde om de grænseoverskridende opgaver, der faktisk eksisterer – og vel at mærke opgaver, der også eksisterede, selv om vi sagde nej, altså selv om vi sagde nej til at løse dem i Fællesskabet den 2. juni. Det er ikke sådan, at problemerne er blevet færre efter 2. juni.

Der er tale om, at vi skal bevare indflydelsen på vor egen fremtid, men i virkeligheden er der jo også tale om, at vi skal have indflydelse på